

„Може тый ми й урисала
„Урисница ми черна
„Да съмь у насъ — колко-годѣ
„Се има роднини;
„Се ще додѣтъ тѣ при меня
„На-два-дни, на-три-дни “
Кѣт' издума тѣзи думи
Сълзи-тѣ рукнахъ
По блѣдни-тѣ млади страни
На-долу течахъ.
Убърса ги съсъ рѣкъ си
И тѣжно въздъхна,
Чи погледна около си
И с' рѣкъ си махна . . .
А пѣкъ Дешка и буля й
И тѣ ся нажалихъ,
„Не ся плаши, а бре, братко! “
Двѣ-тѣ му казахъ.
Док'лѣ издумѣтъ тѣзи думи,
Док'лѣ сълзи убършіѣтъ,
Добри при тѣхъ ся укуми,
Да чуй що говорѣтъ.

XXVI.

Слънце-то ся издигаше,
Горѣ и прижуля
И небе-то ся шеряше:
Тукъ тамъ ся забугля.
Кой съгледва — можъ да знае,
Чи на дѣждъ прижуля
И зла-та муха ся не мае:
Дѣ капни — прегаря.
Надъ глави имъ до два орла
Зловѣщо лѣтѣхъ —
Вѣѣхъ ся на-колело,
С' клѣвки си клювѣхъ.
Подигна си Дешка очи
Орли-тѣ да глѣда,